נצבים וילך תשפ"ג

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון שע"ו

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים עכשיו בפרשת **נצבים וילך**, השבת האחרונה של השנה – תשפ"ג, ואנחנו מכינים את עצמנו לקראת **ימי ראש השנה הקדושים**, להיות אצל **רבינו הקדוש** על ראש השנה, ולקבל שנה טובה ומבורכת.

בשנה זו, פרשיות נצבים וילך מחוברות הן, ואם דיברנו בשבועיים האחרונים בפרשיות כי תצא וכי תבוא שהן '**כי תצא לאומן**' ו'**כי תבוא לאומן**', אפשר עתה להמשיך ולומר: '**נצבים וילך לאומן**'...

והנה, יש לדייק פה דבר חשוב מאד: חכמינו הקדושים אומרים (נדרים סד:): **כל מקום שנאמר נצים ונצבים אינן אלא דתן ואבירם**; וכמו שמצינו שכתוב (שמות ה, כ) "וַיִּפְגְּעוּ אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן **נִצָּבִים** לִקְרָאתָם בְּצֵאתָם מֵאֵת פַּרְעֹה", והחלו לבזות את משה רבינו, וגם בפרשת קרח מצינו שכתוב (במדבר טז, כז) "וְדָתָן וַאֲבִירָם יָצְאוּ **נִצָּבִים** פֶּתַח אָהֳלֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם"; הרי לנו מדברי חכמינו הקדושים, שלשון זו של '**נצבים**' מורה על דבר שלילי, כי כתובה היא אצל דתן ואבירם, שיצאו "נצבים", א"כ מהו ששמה של פרשת זו היא '**נצבים**'?

יתירה מזו, בתחילת הפרשה אומר רש"י: **אתם נצבים.** מלמד שכינסם משה לפני הקב"ה ביום מותו להכניסם בברית; הרי שיש פה שני הפכים בנושא אחד: 'נצבים' שמוצאים אצל דתן ואבירם זה מדובר על מחלוקת נגד הצדיקים, רח"ל, וה'נצבים' שמוצאים כאן הוא כינוס שכינסם משה רבינו ביחד...

עלינו להתבונן: מה אנחנו למדים מזה? ואיך זה הכנה בשבילנו לקראת ימי ר"ה הקדושים?

אך זאת יובן ע"י המשך דברי הפסוק: "אַתֶּם **נִצָּבִים** הַיּוֹם '**כֻּלְּכֶם**' לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם רָאשֵׁיכֶם שִׁבְטֵיכֶם זִקְנֵיכֶם

וְשֹׁטְרֵיכֶם כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל"; פה מונח הסוד של **'כֻּלְּכֶם'** – ענין של **אחדות**, שעם ישראל אוחזים את עצמם ביחד, שזה אפשרי רק ע"י הצדיקים, כשנשמות ישראל מאחדים עצמם תחת דגל הצדיק.

אמנם, אין הכוונה שכל אחד ירים לעצמו דגל משלו, ויאמר "רק אני" וכו', כי במצב כזה חוזרים ל'עולם הפירוד', משא"כ כשיש אחדות בין כלל ישראל, שכולם מעוניינים במשימה אחת: **להתקרב אל הקב"ה**! שזהו "אתם נצבים וגו' **לפני ה' אלקיכם**", שזו עבודת הצדיקים בכל ימי חייהם, להביא אותנו "**לפני ה' אלקינו**".

ואת זה מגלה משה רבינו עתה, ביום מותו, ודוקא 'ביום מותו', כי אז זכה להגיע לדברים גדולים, וכדאיתא באדרא גבי הסתלקות ר' שמעון בר יוחאי, שביום ההסתלקות מגיעה הנשמה לכאלו השגות גבוהות שלא זכתה להן בכל ימי חייה, וכך היה אצל משה רבינו, שבימי חייו היתה אצלו בחינה של (תהלים ח, ו) "וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹקִים", ולא זכה אל השלימות דשער החמישים [מה אנו כבר מבינים בדברים כה גבוהים, אבל כך כתוב], אלא רק ביום מותו, ועל כן נקבר ב"הר **נבו**" – **נ**'ו"ן **ב**'ו, כי זכה להיכלל בשער החמישים.

ועתה מקבץ ומכנם משה רבינו את עם ישראל ביחד, כלשון רש"י דלעיל: "**מלמד שכינסם משה לפני הקב"ה ביום מותו**"; ומדברי רש"י אלו רואים שיש כח בהצדיק להכנים את עם ישראל לפני הקב"ה, מה העניין בזה? הרי "מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (ישעיהו ו, ג), בכל מקום שאדם מסתובב, בכל פסיעה שהוא פוסע, לא משנה היכן הוא בכדור העולם, הוא נמצא "לפני הקב"ה", א"כ מה ההבנה בלשון רש"י זו: "**מלמד שכינסם משה 'לפני הקב"ה' ביום מותו להכניסם בברית**" – שמובן מזה שיש כח בהצדיקים להכנים את נשמות ישראל לפני הקב"ה?

אבל זהו הסוד של כח הצדיקים, והוא ג"כ הסוד של ר"ה של רבינו, וממילא הסוד של כל השנה – שאנחנו זוכים לדעת מרבינו, ולקבל את העצות של רבינו:

הצדיקים מגלים לנו שבכל ימי חיינו אנחנו "**נצבים**", נצבים לְמָה? נצבים להיכנם לעבודת ה'! שמזה מובן ההמשך של '**נצבים**', שמיד מגיע '**וילך**'...

אצל דתן ואבירם כתיב "**נִצָּבִים לִקְרָאתָם**", וכן: "**יָצְאוּ נִצָּבִים**", היינו **נצבים לעצמם**: "אני כאן, ואף אחד לא יזיז אותי מעמדתי!" ומלאים עם ישות וגאות – "אני מה שאני, ומי אתה שתגיד לי מה לעשות?"... והם מלאים בטענות לפני משה רבינו במצרים; הרי משה רבינו רוצה להוציא את עם ישראל מעומק השאול, מעבודת הפרך שלהם, שבאמת אלו דברים העוברים עלינו תמיד, כי הרי (פסחים קטז:) "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים"; והצדיקים מגיעים אלינו ורוצים לשחרר אותנו מזה, רוצים לתת לנו חיים טובים, לגלות לנו איך שלא מחויבים להיות משועבדים תחת יד מצרים ויד פרעה, שזה סובב והולך על כלליות טומאת הם"מ וכלל המשיכות הלא-טובות שיש לאדם.

בפסוקי דזמרה של שבת, קודם "הלל הגדול", שבו נותנים שבח והודאה להקב"ה על כל הנימים שעשה ועושה עמנו תמיד, אומרים במזמור "הלוויה": "**שָׁלַח אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל עֲבָדָיו**"; ויש לדקדק: מהו "**בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם**"? לכאורה היה צ"ל "**בתוך**" מצרים, או שמספיק לומר "שלח אותות ומופתים במצרים בפרעה" וגו', ומה פשר המילה "**בְּתוֹכֵכִי**" מצרים?

עפ"י האמור מובן מאד, כי זהו הסוד הזה: בפנימיות כל אחד ואחד – "**בְּתוֹכֵכִי**" – נמצא "**מצרים פרעה וכל עבדיו**", והם המנסים לנתק את האדם משרשו!

בליקו"מ ח"א סי' ס"ב מדבר רבינו מפרעה, ומשלושת שרי פרעה – שר המשקים, שר האופים ושר הטבחים, ורבינו מסביר שהם קנה, ושט ווורידים, היינו שהם הגידים שסובבים את הגרון; אומר רבינו שם, שהם עבדי פרעה, והם מנסים בכל מיני דרכים ולחטוף ולגזול את הדיבור של האדם, ולא לתת לו שהדיבור שלו יצא מפיו ומגרונו.

מסביר רבינו, שהם מנסים לגרום לאדם שבמקום שיצא דיבורו מהפה – שיצא מהעורף של האדם, ועל כן **פַּרְעֹ"ה** אותיות **הָעֹרֶ"ף**, שזו כל העבודה של "עבדי פרעה"; 'פרעה' הוא המלך של הקליפות והם"א, ויש לו עבדים שעושים לו את ה"עבודה השחורה" – שר הטבחים, שר המשקים ושר האופים.

[ושם בתורה מסביר רבינו שזה קשור ג"כ לתאוות אכילה, כי הרי לתוך

הגרון מכניסים את האוכל, שזה התפקיד של שר המשקים ושר האופים – מכינים את האוכל והשתיה של פרעה (שר הטבחים מכין את הבשר...)].

אומר רבינו: עיקר התלבשותם של אלו הקליפות היא לתפוס את הדיבור, שהוא בחינת שרה אמנו, שנקראת 'שרה' ע"ש 'שָׂרָה לְאֵמָּתָהּ', ע"ש הוד ויופי הדיבור, שזה היופי של עם ישראל, **ובעיקר בימי ראש השנה הקדושים, שמקבלים עול מלכות שמים, ועושין את הכל זכר לעקידת יצחק – בן אברהם ובן שרה, שמורה על עוצם המסירות־נפש שצריכין למסור בשביל הקב"ה, לא להסתכל על שום דבר!**

הנה שרה אמנו היתה בסכנה גדולה בעת שנתפסה אצל פרעה, ומסביר רבינו באותה התורה הנ"ל שזה אותו ענין האמור גבי הדיבור, כי שרה היינו הדיבור הקדוש שהקליפות רוצים לתופסו, ושרה אמנו היא הַשָּׂרָה שנותנת לאדם ממשלה, שיהיה בבחינת 'שר', ויזכה שהוא יהא המושל.

כשאדם זוכה לקדושת הדיבור – בינו לבין הקב"ה, בינו לבין בני־ביתו – אשתו וילדיו, בינו לבין חברו, שהוא שולט על הדיבור, הוא יודע איך להשתמש עם הדיבור, אזי הוא מולך ומושל על הכל... הוא לוקח את המלוכה לעצמו? לא! הוא ממליך את הקב"ה! הוא מגלה שאין שום מציאות מבלעדי הקב"ה, ואנחנו כולנו עבדי ה'! לא עבדי פרעה, אלא עבדי ה'!

ברם, זו סכנה גדולה, כמובן, כי שרי פרעה עומדים מבחוץ, ורוצים לתפוס את האדם ברשתם, וכמו שקרה עם אברהם ושרה, שעבדי פרעה תפסו את שרה, והביאו אותה לפרעה...

בימי ר"ה קורין בתורה את פרשת "וה' פקד את שרה" – לידת שרה, ואת זה קורין ביום הראשון, וביום השני קורין את פרשת העקידה, וכל זה כדי להזכיר את הזכות של אברהם ושרה ויצחק אבינו, וכתוב בספה"ק, שזהו זמן מאד מסוגל לזכות לפקידת עקרות – לילדים טובים ובריאים, בחינת "וה' פקד את שרה", ובזה צדיקים אמרו רמז ממה שאומרים בתפילת מוסף דר"ה: "**מי לא נפקד כהיום הזה**"; וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות כט.): **שרה רחל וחנה נפקדו בר"ה.**

ולפי עומק הדברים מובן מאד, כי אז זוכים להוציא את המלכות דקדושה

מבין הקליפות, וכמו שהיה אצל שרה, שאפילו שנתפסה אצל פרעה, אחר שאברהם אבינו ירד למצרים, ופרעה ציווה לקחת אותה, כדברי הפסוק (בראשית יב, טו) "**וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שָׂרֵי פַּרְעֹה**" – 'שרי פרעה' הן כלליות הקליפות שרוצות לגזול את הדיבור הקדוש, "**וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל פַּרְעֹה וַתֻּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פַּרְעֹה**", והכל היה ירידה לצורך עליה, כי שרה אמנו הגיעה לשם והכניעה את כל הקליפות, ואיתא בספה"ק שזו היתה ההכנה ליציאת מצרים שהיתה אח"כ, כי אז התקיים (שם, יז) "**וַיְנַגַּע ה' אֶת פַּרְעֹה נְגָעִים גְּדֹלִים וְאֶת בֵּיתוֹ עַל דְּבַר שָׂרַי אֵשֶׁת אַבְרָם**" – 'על דבר' היינו על **הדיבור** הקדוש, שהיא אמרה למלאך "תכה, תכה", וכדאיתא ברש"י שם: "**על דבר שרי.** על־פי דיבורה. אומרת למלאך 'הך', והוא מכה"; הם רק חשבו לנגוע – וכבר קיבלו מכות... הקב"ה שמר על ה"אשת חיל" שלא יגעו בה, והכל "**עַל דְּבַר שָׂרַי אֵשֶׁת אַבְרָם**" – הדיבור הקדוש!

והנה ידוע, שבכל חודש ישנו צירוף אחר של שם הוי"ה [וכתוב שצריכים לכוון את אותו הצירוף במשך החודש, ובעיקר בראש חודש בתפילת מוסף בברכת "מקדש ישראל וראשי חדשים", וזה מובא בסידורים לכוון שָׁם בכל חודש צירוף אחר של שֵׁם הוי"ה], ובזה מובא בספר "בני יששכר" (מאמרי ראש חודש, מאמר א', אות י"א) מדרש פליאה (שוחר טוב, תהלים צא): "**מפני מה ישראל מתפללין ואינם נענים? מפני שאינם יודעים להתפלל בַּשֵּׁם**"; והוא מפרש בזה עפ"י דרכו דקאי על ענין השם הקדוש שבכל חודש הוא בצירוף אחר, ע"ש. [הספר "בני יששכר" הוא מיוסד על חדשי השנה, והוא מדבר הרבה בעניין הצירוף המיוחד שיש בכל חודש וחודש, וכאמור זה מודפם בסידורים, וכן בסידור שלנו – "עת רצון", מוהרא"ש הדפים את זה].

והנה, מחמת שזה מודפם בסידור, מאד שכיח ומצוי שכולם מכוונים את זה בר"ח, אבל ישנה פעם אחת בשנה שרובם שוכחים מזה – בראש השנה, כי הרי זה ראש חודש תשרי, ולא מצוי במחזור ר"ה שיודפם צירוף חודש תשרי, ועל כן רובם שוכחים מזה.

והצירוף של חודש תשרי, הוא הפסוק שהזכרנו לעיל בעניין שרה אמנו: "וַיִּרְאוּ' אֹתָהּ' שָׂרֵי' פַּרְעֹה'" – ס"ת שם הוי"ה: **ו'ה'י'ה'**.

הרי ידוע לנו מחכמינו הקדושים (בראשית רבה מב, ג): "**אין והיה אלא לשון שמחה**"; ולכן מובן מאד מדוע צירוף שם הוי"ה שמכוונים בר"ה הוא "**והיה**" – לשון שמחה, כי רביז"ל אמר בפירוש שצריכים להיות בשמחה בר"ה, וזה ג"כ ענין של שני הפכים בנושא אחד, כי הרי מצד אחד אומר רבינו שצריכים לשמוח בר"ה, ומאידך אומר רבינו שצריכים לבכות בר"ה, ולכאורה זה תרתי דסתרי... אומר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' קעה): "ב'שמך י'גילון **כ**'ל **ה**'יום" (תהלים פט, יז) ר"ת '**בכיה**', ובא ללמד שאמנם "בשמך יגילון" זה ענין של גילה ושמחה, אבל זה ר"ת 'בכיה', להורות שזה הולך ביחד.

וזה הפסוק מדבר מר"ה, ואף אומרים אותו מיד אחר תקיעות דמיושב יחד עם עוד כמה פסוקים [וזה מקובל אצל כולם לאמרם בניגון מיוחד וכו'], וכולם ממזמור פ"ט, והראשון שבהם הוא: "**אַשְׁרֵי הָעָם יֹדְעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן**" – איזו מצוה קדושה וטהורה היא תקיעת שופר!

בשנה זו, יום א' דר"ה חל בשבת, ויש הטוענים: "וכי לקחו מאיתנו מצות תקיעת שופר?"... והיו באמת 'גדולים' שזה כאב להם [זו תקנה מחכמינו הק' שלא תוקעים בר"ה שחל בשבת שמא יטלטלנו ד"א ברה"ר, ומן התורה אין הבדל, וכי לקחו מאיתנו כזאת מצוה של תקיעת שופר – שאי־אפשר לתאר את גודל התיקונים והדברים שנעשים כשעם ישראל תוקעים בשופר, אילו דינים ממתיקים וכו', וכדברי רבינו (ספר המידות, אות תשובה, סעיף מה): "**ע"י שמיעת קול שופר מאדם כשר, היצר הרע נשבר**"; כל 'סדר' בתקיעות שובר דבר רע אחר – עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים, לשון הרע, כתוב שהתקיעות שוברות את זה לגמרי... וכי לוקחים מאיתנו כל זאת בר"ה שחל בשבת?

אך אמרו צדיקים (קדושת לוי להרה"ק מבארדיטשוב זי"ע) על דברי המשנה (ר"ה ד, א): "**יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת**"; שזהו "**יו"ט מיוחד**" של "**ר"ה חל בשבת**"; כי שבת בעצמה היא במקום התקיעות, וזהו ש'**שבת**' ר"ת **ש**'בת **ב**'מקום **ת**'קיעות; השמחה של שבת, הרצונות והכיסופים שיש לנשמות ישראל בשבת, זה ממש חשוב בשמים כמו תקיעת שופר! לא לוקחים ולא מחסרים מאיתנו שום דבר!

וכשר"ה יוצא בשבת, הצירוף של החודש – "**והיה**" – מתקיים ביותר, כי זוכים לשמחת השבת, ואז מקיימים

"אַשְׁרֵי הָעָם יֹדְעֵי תְרוּעָה"... והמנהג הוא שאומרים את אלו הפסוקים בשבת שחל בה ר"ה, לפני תפילת מוסף, אפילו שלכאורה היו צריכים להתחיל מיד תפילת "הנני העני" וכו', ולדלג על אלו הפסוקים, כי הלא לא תקעו בשופר... אבל לא! את הפסוקים הללו כן אומרים!

ולמה? כי אז מתקיים "אַשְׁרֵי הָעָם יֹדְעֵי תְרוּעָה", כלומר אפילו שלא ממש תוקעים בשופר, אבל זה "יֹדְעֵי תְרוּעָה" – יודעים את הסוד של התרועה, סוד השופר, איך שזה שובר את היצר הרע, ואיך שזה מרים ומגביה נשמות ישראל להקב"ה; אם לא זוכים שמתקיים "**תוקעי**" תרועה, מתקיים 'יֹדְעֵי' תְרוּעָה" – עם ה'דעת', עם הידיעה שזוכים לקבל את התיקונים של תקיעת השופר, ומתקיים ההמשך: "ה' **בְּאוֹר** פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן" – שיש גילוי שכינה, מתגלה אור פני ה'!

והפסוק שמגיע מיד אח"כ הוא: "**בְּשִׁמְךָ** יְגִילוּן כָּל הַיּוֹם וּבְצִדְקָתְךָ יָרוּמוּ" – 'בשמך' זה ג"כ ענין של שבת, וכדאיתא בזוה"ק (יתרו פח:): "**מאן שבת? שמא דקודשא בריך הוא, שמא דאיהו שלים מכל סטרוי**".

רביז"ל מזכיר בתורה ב' (ליקו"מ ח"א) שיש תרפ"ז אורות, בחינת "בן **פור"ת** יוסף", ומסביר רבינו שם שאלו הם ז' השמות של כל העולמות וכו' שיוצא יחדיו **תרפ"ז**, ואם מוסיפים לזה את השם **י"ה**, זה בדיוק כמניין '**שבת**'.

זהו "**בשמך** יגילון כל היום" שמתקיים ביותר שר"ה שחל בשבת, "ובצדקתך ירומו" – הקב"ה עושה איתנו צדקה ומרים אותנו ע"י קדושת שבת! [וממשיכים אח"כ להפסוק השלישי: "כִּי תִפְאֶרֶת עֻזָּמוֹ אָתָּה וּבִרְצוֹנְךָ תָּרוּם קַרְנֵינוּ"].

ואומר רבינו בתורה קע"ה הנ"ל, שפסוק זה הוא ר"ת **בכיה**, כי צריכים לבכות בר"ה, אבל איזה סוג בכיה? שאדם עצוב ושבור? לא תוקעים בשופר – הוא שבור ועצוב, או בכלליות מחמת ר"ה הוא עצוב ומפחד מה יהיה אתו וכו', **אבל רבינו לימד אותנו שעניין של 'לב נשבר' איננו סתירה ל'שמחה'! זה יכול להיות ביחד!**

רבינו דיבר פעם מ'לב נשבר', והגביה אז ידיו כאדם המשתוקק ואומר להקב"ה: "**רבש"ע, אני רוצה להתקרב אליך! אני רוצה להיות איש כשר!**"... רבי נתן מעיד שרבינו אמר את זה בכאלו כיסופים ורצונות שהבינו היטב

מהו 'לב נשבר'... זה לא עצבות ודיכאון ח"ו, אלא כיסופים וגעגועים אל הקב"ה!

וזה ימי ר"ה הקדושים, לשלב שני דברים אלו ביחד, אפילו שנראים כסתרי אהדדי – או שאתה בוכה, או שאתה שמח, אבל שניהם ביחד! שזהו הכתוב (תהלים ב, יא) "**וְגִילוּ בִּרְעָדָה**" – אמנם שמחים, אבל 'ברעדה', כי בוודאי יש ענין של אימת הדין, אבל מה 'אימת הדין' עושה לנו? זה כדי להפיל אותנו לפחד ודיכאון ח"ו? לא! אלא כיסופים להקב"ה!

וזהו "**אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם**" – הצדיקים מכנים אותנו לעניין הזה, לדעת שאנחנו עומדים עכשיו "**לפני ה' אלקיכם**"...

איזו זכות זו לאדם להגיע לרבינו על ר"ה, שרבינו עוסק בזה ביותר – להכנים את כולם ביחד "**לפני ה' אלקיכם**", להרים אותנו שנדע באמת איפה אנחנו נמצאים! ולדעת מה לעשות עם הדיבור שלנו שנתפס בטומאה, כמו ששרה נתפסה בידי שרי פרעה, ואנחנו עושים את הכל כדי להכניע אותם! הפסוק אומר "**וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שָׂרֵי פַרְעֹה וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל פַּרְעֹה וַתֻּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פַּרְעֹה**" – איך ניצלים מזה? הסוד מונח בסופי התיבות שהן הצירוף של חודש תשרי: "**וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שָׂרֵי פַרְעֹה**" – **ו'ה'י'ה'**, והרי "**אין 'והיה' אלא לשון שמחה**", ועתה איננו מפחדים מפרעה ומכל עבדיו! ובזה מכניעים את הטומאה הזאת הנמצאת אצל האדם, שזהו "**בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם**" – בתוך כל אחד ואחד, שיש ענין טומאת מצרים, שבעיקר רוצים לגזול מהאדם את הדיבור הקדוש.

כי הדיבור הקדוש זה מה שמביא את האדם לכל מה שהוא צריך להגיע בזה העולם, הן ברוחניות והן בגשמיות, כל הצחלת האדם תלויה בדיבורו! אשרי אדם שיודע שכל עיקר עסקו צריך להיות עם הדיבור! 'דבר' זה לשון של הנהגה, בחינת "דבר אחד לדור", כי הדיבור של אדם – זה מה שמנהיג אותו!

אשרי אדם הזוכה לדיבורים טובים – **בינו לבין הקב"ה:** תמיד הוא חזק ברצונות וכיסופים! אמנם אני רחוק מאד מאד עדיין, אבל רצונות יש לי! געגועים יש לי! אני רוצה להיות איש כשר! ואני אומר את זה תמיד בפה מלא להקב"ה: "**תרחם עלי, רבש"ע, אני כן מכיר את עצמי!**"...

אם אדם יטעה את עצמו ויחשוב שהוא "א שיינע איד" [יהודי יר"ש], זו בעיה רצינית... אדם צריך להכיר את מקומו! אחד ממ"ח הדברים שהתורה נקנית בהם הוא "**המכיר את מקומו**" (אבות ו, ו); בפני בני אדם אתה מעמיד פנים כאילו אתה אדם חשוב וכו', אבל רבינו לימד אותנו: **לך לבדך לאיזה מקום, ותדבר אל הקב"ה לבד! שם אינך יכול להטעות את אף אחד... ואתה אומר: "רבש"ע, אני כן מכיר את עצמי! ואני מבקש, רבש"ע, אני רוצה להתקרב אליך! אני רוצה לצאת מה'נצבים' של דתן ואבירם!"...** שזה ה'נצבים' בקליפה...

כלל גדול הוא בידינו: בכל דבר יש את צד הקדושה, ויש "זה לעומת זה" את צד הקליפה, כן הוא תמיד בכל דבר, וצריכים סייעתא דשמיא רבה להבחין בין זה לזה...

בסוף סיפורי מעשיות מובא מה שסיפר רבינו, שיש ארמון של מלך ויש ארמון של עבד, והם שני ארמונות נפלאים ויוקרתיים מאד, איך יכולים להפריד ביניהם? אומר רבינו שם שזה ע"י פדיון שבוים, והכלל העולה, שזה ע"י שמגיעים אל הצדיקים, שהם פודים את הנפש שלנו מן השבי – מן השאול תחתית, וכך אדם מתחיל להבין מה ההבדל בין הקדושה לבין הסטרא אחרא... מבחוץ יתכן שזה מאד דומה, אבל בפנימיות אלו שני הפכים הקיצוניים אחד מהשני לגמרי!

'נצבים' הכתוב אצל דתן ואבירם הם נגד הצדיקים, נגד משה רבינו, מלאים גאות וישות – **ניצב** ועומד "וכי תגיד לי מה לעשות?! אני אגיד לך מה לעשות!"... ו"זה לעומת זה" ל'נצבים' של דתן ואבירם זה פרשת השבוע: "**אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם**" – שמשה רבינו, הצדיק האמת, מכנים את כולם ביחד!

והמבחן היאך אדם ידע שזה מצד הקדושה – אם מתקיים "**כֻּלְּכֶם**", עומדים כולם ביחד! וכמו שממשיך הפסוק לומר: "**רָאשֵׁיכֶם שִׁבְטֵיכֶם זִקְנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: טַפְּכֶם נְשֵׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ**" וגו' – אם כולם נצבים ביחד ויש אחדות, אתה במקום הנכון! אתה תחת הדגל של הצדיק! לא עשית לעצמך דגל נפרד, מפלגה חדשה... אלא אתה תחת הדגל של הצדיק!

וזה כשאדם יודע איך להשתמש עם הדיבור שלו, הוא נותן לדיבור שלו להנהיג אותו אל המקום הנכון, והוא לא מפסיק ומשתהה עד שהוא רואה

שבאמת הוא מגיע אל "ה' **אלקיכם**"! דהיינו, שהוא איננו מתרשל, אלא הוא מרבה בכל יום בדיבורים קדושים – **לימוד התורה:** רביז"ל הנחיל לנו את סדר־דרך־הלימוד וגילה לנו איך אפשר ממש לטייל בכל התורה כולה! "מה, בדעת, בשכל ובהבנה?"... **סוף כל סוף תזכה לזה, אבל אם לא תתחיל עם הדיבור – עם הגירסא, לאן תגיע?!... פתאום נהיית גאון, חריף ו'מבין'?! זה לא הולך ככה... משא"כ אם אתה מתחיל ב'דיבור בלא דעה', אתה מתחיל לטייל בכל התורה!**

תנ"ך – תודה לאל, עוד מעט יושלם חצי שנה להתחלת סדר הנ"ך; התחלנו בר"ח ניסן, ועתה אוחזים אנו בסוף ספר ישעיה, **כמה ספרים זכינו לסיים! כל פסוק של תנ"ך זה אורות עליונות! זו תורה שבכתב, שכל פסוק, כל אות וכל תג, מלא בסודות נעלמים, ואשרי הזוכה לטייל בכל חלקי התנ"ך!**

וכן לימוד **משניות, גמרא** – **בבלי, ירושלמי, תוספתא,** וכן **כל מה שליבו חפץ!**

הכלל, רביז"ל לימדנו מהו '**כח הדיבור**' בלימוד התורה הקדושה, שזה מה שיביא את האדם סוף כל סוף להבנה אמיתית; בכל המקומות שמדבר רבינו מסדר־דרך־הלימוד (בליקו"מ ח"א סימנים י"א, ע"ד, שיחות הר"ן סי' ע"ו), מזכיר רבינו ענין של "תבונות התורה לעמקה", "דיבור בדעה", אבל **איך מגיעים** לזה? אם לא תתחיל בדרך האמורה, לא תגיע לשום מקום...

ועל כן זאת אדם צריך, לאחוז בקדושת הדיבור, שאת זה שרי פרעה רוצים לגזול מן האדם, ובראש השנה אנחנו ממליכים את הקב"ה – בתורה ובתפילה, כי גם בר"ה יש ענין של קבלת התורה, ויבואר.

תפילת מוסף דר"ה נחלקת לג' חלקים, שזה היסוד של ר"ה [כמבואר במסכת ר"ה]: **מלכויות, זכרונות ושופרות;** ובדרך אגב נאמר, שעיקר תקיעת שופר הוא בכל חלק מאלו ג' החלקים בתפילת מוסף. מה שתוקעים שלושים קולות לפני תפילת מוסף, זאת עושים כדי "לערבב את השטן" – לבלבל אותו, כי הרי התקיעות צריכות להיות יחד עם התפילות [כמ"ש (ויקרא כג, כד) "זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ"], וכששומע את התקיעות מתמיה השטן: "עוד לא החלו להתפלל וכבר תוקעים!?"... כך מבלבלים אותו, שהנה הוא שומע פתאום כ"כ הרבה קולות, וחושב "משיח מגיע, אקבל עכשיו שבר גדול"... והוא כבר לא יכול לקטרג [כך

מובא בזוהר הקדוש], הוא מחפש להביא את השמש ללבנה, והלבנה הרי היא מכוסה, כמ"ש (תהלים פא, ד) "בַּכֵּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ" – בא' תשרי עדיין לא רואים את הלבנה, והוא לא יכול להביא עדים וכו'.

הכלל, אמנם יש את התקיעות שתוקעים ברציפות, אבל העיקר הוא בתפילת מוסף, אחר כל אחד מאלו ג' החלקים. מנהגנו לתקוע גם בתפילת הלחש, ואמנם אין זה המנהג של כל העדות – הליטאים לא תוקעים בלחש [כן הוא אצל הנוהגים כפי מנהגי אשכנז], אלא זה מנהג עפ"י האר"י הקדוש [והספרדים קיבלו את זה, וכן החסידים קיבלו את זה עפ"י הבעש"ט הקדוש], שבאמצע תפילת הלחש, כשמגיע החזן – ובעל התוקע – לסוף מלכויות, נותן דפיקה, ותוקע בלחש, וכן אח"כ בזכרונות – אחר שמסיימים "זוכר הברית", וכן אח"כ בשופרות – אחר שמסיימים "שומע תרועת עמו ישראל ברחמים".

אבל **עיקר** זמן התקיעות לכו"ע – מה שכולם נוהגין לתקוע – זה בחזרת הש"צ, שזה ג"כ מחולק לג' חלקים: **מלכויות** – מקבלים עול מלכות שמים – ותוקעים, צועקים להקב"ה! מה זה התקיעות? צעקה להקב"ה מעומק הלב! ללא שום דיבורים! זה אפילו לפני 'עולם הדיבור'... כשמדברים דיבורים – כבר יש מה לשמוע... הן האדם המדבר, והן שהוא משמיע את זה לפניו יתברך, אבל ענין של תקיעת שופר הוא כשאדם בכזה מיצר, לחץ ומקום חסום, שהוא רק צועק, בבחינת (איכה ב, יח) "צָעַק לִבָּם אֶל ה'"; זהו קול השופר! ורק הקב"ה מבין זאת, כמו שאומרים שם בתפילה: **"מבין ומאזין מביט ומקשיב לקול תקיעתנו"**.

וזו צריכה להיות כל כוונת תקיעת שופר, ועל כן הברכה על התקיעה היא: **"לשמוע קול שופר"** – 'לשמוע' דייקא, כמובן כדי לשמוע צריכים לתקוע... אבל המצוה היא **לשמוע**, וזו המצוה של הבעל–תוקע בעצמו ג"כ – 'לשמוע' את התקיעה, ומהו **"לשמוע"** קול שופר? לשמוע את ההתעוררות של השופר! בבחינת "עוּרוּ יְשֵׁנִים **מִתַּרְדֵּמַתְכֶם**" – לעורר את האדם מהשינה שלו, ע"י שמתעורר אצלו כיסופים ורצונות להקב"ה: **"רבש"ע, אני רוצה להיות איש כשרו!"**.

איזו עת־רצון ישנה בעת התקיעות, שיכולים לבקש את הקב"ה על כל מה שרוצים!

אע"פ שכתוב בפירוש בזוהר הקדוש שלא מזכירים עוונות בר"ה, ולא אומרים וידוי, אבל האר"י הקדוש אמר בפירוש, שבשעת התקיעות מותר להתוודות בלחש, ולבקש כפרה, כי אז השטן מעורבב לגמרי, כאמור, ואי־אפשר לו לקטרג כלל... ולכן, אשרי המנצל את הרגעים הקדושים האלו היטב, כי אלו התפילות עולות ביחד עם קול השופר, שזו צעקה מעומק הלב, בחינת (תהלים קיח, ה) "**מִן הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַמֶּרְחָב יָהּ**" – שהקב"ה "שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים".

התחלנו לדבר מכל זה כי הזכרנו את ענין קבלת התורה בר"ה, שזה מובא בפסוקי השופרות [האחרון מבין השלושה], ששם מתחילים לומר: "**אתה נגלית בענן כבודך**", ומזכירים את כל העניין של קבלת התורה [שזה הניגון שנוהגים אנו לשיר בחג שבועות, הוא בנוי על אלו המילים שאומרים בר"ה], ומדוע באמת מזכירים כל זאת? כי בסוף העניין ד"אתה נגלית" מזכירים ענין של תקיעת שופר.

אנחנו מדברים מכל זה, כדי שנגע קצת מה אנו עושים בר"ה... באלו פסוקי מלכויות, זיכרונות, שופרות, אנו מזכירים עשרה פסוקים באותו ענין, למשל בעניין מלכויות, אנחנו מזכירים את הפסוק "וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ" וגו' (דברים לג, ה), וכן "מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד" (תהלים כד, י), והאחרון בהם הוא "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד" – קבלת עול מלכות שמים; כך מזכירים עשרה פסוקים, שזה רומז כמובן לדברים נפלאים, עשר בחינות שונות, ענין של עשר ספירות, שאנחנו ממליכים את הקב"ה על הכל!

וכן בזיכרונות, מזכירים עשר פעמים שכתוב בתורה ענין של זיכרונות, למשל אצל נח, כמ"ש (בראשית ח, א) "וַיִּזְכֹּר אֱלֹקִים אֶת נֹחַ", ועם זה מתחילים את פסוקי הזיכרונות, ומיד 'מצלצל' מה שאמר רביז"ל, ששמו הקדוש רמוז בפסוק (שם ה, כט) "זֶה יְנַחֲמֵנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמֵעִצְּבוֹן יָדֵינוּ" – שזה הענין של רבינו, ענין של "וַיִּזְכֹּר אֱלֹקִים אֶת נֹחַ וְאֵת כָּל הַחַיָּה וְאֶת כָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה", כי רביז"ל מכנים אותנו אל תוך התיבה הקדושה; כך ישנם עשרה פסוקים המדברים מעניין של זיכרונות – "זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו" (תהלים קיא) וכו'.

ואח"כ מגיעים לשופרות, שגם שם מזכירים עשרה פסוקים שכתוב בתורה ענין של שופרות, והמקום הראשון הוא במתן תורה, שכתוב (שמות יט, יט)

"וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד", וכדי להגיע לזה מתחילים "אתה נגלית בענן כבודך" – שהקב"ה הופיע והתגלה לעם ישראל בהר סיני בקבלת התורה, והיה אז קול שופר ; כך מזכירים עשרה פסוקים מתוך תורה, נביאים וכתובים, וזוכים להזכיר כל מיני פסוקים המעוררים את עם ישראל לחזור בתשובה.

נמצא א"כ, שיש קשר חזק בין ר"ה לעניין **'דיבור של תורה'**, אף שברובו של יום ר"ה, עסוקים עם ישראל בתפילה, שירות ותשבחות להקב"ה.

זאת צריכים לדעת, אף שאין כל העדות רגילים בזה – ישנה תפילה ארוכה, שיש שיאמרו שהיא ארוכה מדי, ויש שיאמרו שאין זה מספיק בכלל... היה אחד מהצדיקים, שכשהוא גמר את התפילה בר"ה סמוך לערב, שבקושי היה לו זמן ליטול ידיים לסעודת היום... והוא אמר: **"אני מוכן עכשיו עוד הפעם להתחיל 'מַה טֹּבוּ אָהָלֶיךָ יַעֲקֹב', 'אדון עולם'!"...**

אצל עם ישראל בר"ה, "אדון עולם" זו אחת מהנקודות החשובות שבתפילה, ואצל כל עם ישראל יש ניגון מיוחד לזה [לא רק בברסלב, אלא אצל כולם], כי אז היא ההכתרה של המלך – **"אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא"**; יש ניגון מיוחד ששרים על זה. וכך אמר אותו צדיק הנ"ל, שהוא ג"כ החל התפילה מוקדם, וגמר אותה מאד מאוחר, אבל הוא מוכן להתחיל מההתחלה...

[שזה באמת הגילוי של רבינו (ליקו"מ ח"א סי' סה), שבסוף התפילה אדם צריך להיות כמו שרק מתחיל עכשיו, לקשר את סוף התפילה בתחילתה, שיהא קשר אחד; ע"ש].

אכן, להרבה בני אדם שלא רגילים בכך זו אריכות יתירה, אבל אדם צריך קצת להתבונן במילות התפילה; אצל עם ישראל נוהגים לשיר הרבה, ומה ענין השירה הזאת? בזה מקיימים דברי רבינו הנ"ל: **"בְּשִׁמְךָ יְגִילוּן כָּל הַיּוֹם"** – מצד אחד יש ענין של **'בכיה'**, מתפללים את תפילת "ונתנה תוקף" – תפילה כ"כ חזקה של פחד ואימה, שאומרים בה "ומלאכים יחפזון, וחיל ורעדה יאחזון" – כולם מפחדים מאימת הדין, ויש ענין של 'בכיה', אבל תכף ומיד מתחילים לשיר... מי שבקי בנוסח התפילה, מיד אחר שאומרים את "ונתנה תוקף", ואומרים "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רע הגזירה", מתחילים תכף ומיד לשיר בשמחה עצומה בניגון "אין קצבה

לשנותיך, ואין קץ לאורך ימיך״ וכו׳, שזה ממש שני הפכים בנושא אחד, וכל ר״ה זה ככה, שהנה פחד ואימה – והנה שמחה וגילה!

זה העניין של רבינו, שמגלה את קדושת הדיבור, שזה ענין של ר״ה, שמקבלים עול מלכות שמים עם הדיבור הקדוש, ולא לתת לשרי פרעה – ולפרעה בעצמו, כמובן – לתפום את הדיבור ולהעבירו לְהָעֹרֶף, שהוא ״זה לעומת זה״ כנגד הדיבור, כי העורף נמצא מול הפה, וזה מה שרוצה הטומאה – לא לתת להדיבור לצאת מהפה, ועם ישראל מוסרים נפשם כל ר״ה לזה!

אכן, התפילה לוקחת קצת יותר זמן מכל השנה, אבל עם מה? עם דיבורים קדושים! שמתקיים אז ״וַיִּרְאוּ אֹתָהּ׳ שָׂרֵי׳ פַּרְעֹה׳ וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל פַּרְעֹה״ – ״ויראו אותה שרי פרעה״, מה הם רואים? את סופי התיבות: ״והיה״, ענין של שמחה, הם רואים שאנחנו שמחים! ובזה הם נכנעים לגמרי! שזה מה שהיה אז לפרעה, שהוא קיבל מכות ונגעים, וזה מה שקורה ונעשה תדיר.

זהו הצירוף של חודש תשרי, להורות איך שהכל תלוי בקדושת הדיבור; דיבור של תורה כנ״ל, וכן דיבור של תפילה – רביז״ל מגלה (ליקו״מ ח״א סי׳ ב) שתפילה כלולה משתי בחינות: שבחו של מקום, ושאלת צרכיו; שזה נעשה בכל תפילה, וכמו שרואים בכל נוסח התפילה – ששרים ומתפללים, הכל על קוטב זה, כששרים ״אתה הוא אלקינו בשמים ובארץ״, וכן ״וכל מאמינים״ וכו׳, שהנה שרים שירות ותשבחות, והנה מבקשים כל מיני בקשות, שבזה מראים עם ישראל במה הם אוחזים בר״ה, מה הם עושים עם הדיבור הקדוש, בחינת ׳שרה כנ״ל, ענין של ׳שר׳, כי ״שרה״ ע״ש שהיא ״שרה על כל העולם״;, ענין של קדושת הדיבור, שאדם שולט על דיבורו, וזהו המנהיג אותו...

אשרי אדם השולט על הדיבור בתוך הבית! יודע מהו ׳דיבור טוב׳ בבית! והוא נזהר מאד מאד מדיבורים רעים, שבאים ג״כ מ׳שרי פרעה׳, וכן מפרעה בעצמו! כל מגמתם הטמאה היא לתפום את הדיבור ולהכנים אותו בטומאה – שאדם יגיד ביקורת, צעקות, מריבות, וכל מיני דיבורים שליליים.

וכמקדש דיבורו זה בחינת ׳שרה׳, שהיא ״אשת חיל״, כדאיתא במדרש, שבפטירתה אמר אברהם אבינו את כל הפרק האחרון של משלי – ״אשת

חיל מי ימצא", שזה ענין שאדם יודע איך להשתמש עם הדיבור הקדוש, והיכן בעיקר? בתוך הבית, שהוא יודע תמיד איך להשתמש עם הדיבור לטובה, ולבנות ע"י הדיבור בניינים נפלאים!

בר"ה אנחנו בונים את המלכות, בונים את הקדושה, כידוע [אלו דברים המוזכרים בכל הספרים הק', ואנחנו מנסים להבין את זה כפי ערכנו], שזה מה שאנחנו צועקים "המלך", "מלך על כל הארץ" וכו', ענין מלכות שמים, כל זה כדי 'לבנות את המלכות' – שתהא רק מלכות אחת!

וזהו הסוד של '**נצבים**', שמשה רבינו אומר: "**אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם**", והוא מתחיל למנות את כולם – "**רָאשֵׁיכֶם שִׁבְטֵיכֶם זִקְנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל**", וכן "**טַפְּכֶם**" וגו' – מה נכנם פה התינוקות? כן! הכל!

זה '**נצבים**' בקדושה, שכולם מאוחדים תחת הדגל של הצדיקים, ואז אתה יודע שהכנעת את ה'**נצבים**' של דתן ואבירם, במקום שהם ה"י ירדו לשאול תחתית – אל תוך האדמה, אנחנו מקיימים "**נצבים** – **וילך**", שאנחנו הולכים ומתקדמים לעבר הקדושה!

הולכים לרבינו! הולכים להתאחד ביחד, להתפלל ביחד! וכמו שאמר רבינו, שצריכים להתפלל אז ביחד על הקמת המלכות, דהיינו שיתגלה "**והיה ה' למלך על כל הארץ**", "**ומלכותו בכל משלה**"!

זה מה שהצדיקים עושים, מגלים שאין כזה דבר "נצבים" לבד, אלא ביחד! אין מושג שאדם הוא רק לעצמו – "אני יש לי את העניינים שלי, את הסדרים שלי"... מילא הצדיק מדבר – באים או לא באים, 'עושה טובה'... "יש לי את העניינים שלי"... בזה עשית דגל לעצמך, והפרדת עצמך מן הכלל, וזו סכנה גדולה, שלא יהא נתפס ב'**נצבים**' במקומות אחרים... משא"כ אם זוכה שמתקיים "אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם", ואומר רש"י: "מלמד שכינסם משה לפני הקב"ה"; ושאלנו: הרי "מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (ישעיהו ו, ג), א"כ מהו "לפני הקב"ה"?

התשובה היא: **תתבונן היטב מי מלמד אותנו ש"מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ"? מי מגלה לנו כל זאת ומאיר את עינינו לדעת שאנחנו "לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם"? את זה הצדיקים עושים לנו!**

ועל זה אנחנו נוסעים לרבינו, כדי שזה יכנס בנו, ושנזכה לחיות עם זה, שזה

יהיה דבר חי אצלנו! לא שאדם יגיד ״רבינו היה פעם״... זה דבר חי! אמנם לפני מאתיים ושתים־עשרה שנה הסתלק רבינו [ובסוכות הקרוב זה יהיה מאתיים ושלוש־עשרה שנה], ואדם יגיד ״אני חסיד של רבינו, וזהו... יש לי רק את הלימודים של רבינו״... **הלוואי היה לך את הלימודים של רבינו!... אם היה לך את הלימודים של רבינו היית מבין מה זה ׳להתאחד ביחד עם כולם׳!**

הרי על ר״ה נאמר (מ״ב ד, יג) ״**בְּתוֹךְ עַמִּי אָנֹכִי יֹשֶׁבֶת**״, שאת זה אמרה השונמית לאלישע הנביא כשרצה לברך אותה, כי היא עשתה בשבילו כמה דברים נפלאים – בנתה לו עליה, שמה לו כסא, שולחן ומנורה, איזה חסד נפלא היא עשתה אתו! והוא הגיע על ר״ה להיות שם, ובתור הכרת הטוב רצה לברך אותה, והיא השיבה: ״**בְּתוֹךְ עַמִּי אָנֹכִי יֹשֶׁבֶת**״... ובתוך מילים אלו מונחות כל הברכות... באמת לא היה לה ילדים, ורק אח״כ – כשהיא יצאה, שאל אלישע הנביא את גיחזי מה אפשר לברך אותה, והוא ענה שאין לה ילדים, והבטיח לה (שם ד, טז) ״כָּעֵת חַיָּה אַתְּ חֹבֶקֶת בֵּן״, ונולד חבקוק הנביא...

[כמה תורות גילה רבינו דיקא בר״ה על חבקוק הנביא – ליקו״מ ח״א סי׳ ס׳ וסי׳ ס״ב, שבנוי על הפסוק (חבקוק ג, ב) ״ה׳ שָׁמַעְתִּי שִׁמְעֲךָ יָרֵאתִי״, שזה מהפסוקים של חבקוק הנביא].

הכלל העיקרי: ״**בְּתוֹךְ עַמִּי אָנֹכִי יֹשֶׁבֶת**״ – שאדם הוא ביחד עם כולם! דואג לכולם ורוצה לראות את הטובה של כולם! לזכות את כולם!

כל אלו שעוסקים בהפצת האור של רבינו, זה מראה על טוהר נפש – שרוצה לזכות אחרים, הן בספרים והן בקונטרסים, מנסים להפיץ ולהביא לכולם קונטרסים בזול כדי לזכות את עם ישראל; הנה הדפיסו עכשיו 20,000 קונטרסים של המכתבים – ״אשיב לאיש״, שהם דיבורי אמונה קדושים, ואשרי מי שיקח אותם ויפיץ אותם לכל עם ישראל!

כל זה נכלל בעניין של ״**בְּתוֹךְ עַמִּי אָנֹכִי יֹשֶׁבֶת**״, והתרגום על זה (בספר מלכים שם): ״**בְּגוֹ עִסְקֵי עַמִּי אֲנָא מְסוֹבָרָא**״ – ענין של ׳עסק׳ קדוש, שזהו צדקה וחסד, **זה סימן על טוהר לב של האדם!** לא שאני ״יושב בתוך עמי״, וכולם ישרתו אותי... אני יושבת בין כולם, וחושב/ת דרכים וכל מיני והמצאות איך אני יכול/ה לגלות ולזכות את כולם!

זה הסוד של **״אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם״**, וזו ההכנה לראש השנה, שזוכים ל**׳נצבים וילך׳** – **נצבים**, היכן? אצל הצדיקים! יחד עם הצדיקים! **הולכים** ונוסעים לרבינו! ומקבלים את הלימודים של רבינו כדי לחיות עם זה כל השנה! וכמו שרגילין אנו לומר: **באים לרבינו לכמה ימים – השנה זה שבת ויום ראשון – ואח״כ נוסעים חזרה [ואף יש כזה ניגון ״מתי ניסע עוד הפעם״...], אבל אנחנו הולכים ביחד עם רבינו! לוקחים את רבינו איתנו לכל השנה! לא שוכחים את רבינו!**

איזו זכות יש לכל אחד ואחד שהצטרף – ואלו שמצטרפים – להיות חלק בבנין קדוש שיישרת לכל אנשי שלומינו ולכל העולם כולו! זה יהיה בנין כזה שידעו ש״פה מגלים את אלו הלימודים!״... שזה היה לימודו של מוהרא״ש, לגלות את רבינו לכל העולם, להביא את רבינו לכולם! ו׳כולם׳ זה כמו שאומר הפסוק בעניינו: ״טַפְּכֶם נְשֵׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ מֵחֹטֵב עֵצֶיךָ עַד שֹׁאֵב מֵימֶיךָ״ – הכל! ואשרי מי שיש לו חלק קדוש בזה!

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה בעז״ה להגיע לרבינו על ר״ה, ונזכה לפעול שנה טובה ומבורכת, להתפלל ביחד בבנין הקדוש ׳קלויז **מוהרא״ש**׳, ונזכה להמשיך כל הישועות ברוחניות ובגשמיות – בני, חיי ומזוני רויחא, ונזכה בעז״ה לשנת גאולה וישועה!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע״ה, ולע״נ הרה״ח ר׳ בנימין ביניש בן ר׳ יחזקאל שרגא נ״י ולעילוי נשמת מיכל רונית ע״ה בת שרה ויצחק.

להצלחת בנימין בן אהרן נ״י וכל משפחתו ולהצלחת כל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ״י
הילד ישי בן סילקא יעל נ״י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ״י
נעמי מרים בת חוה תחי׳
סילקא יעל בת אביבה תחי׳
משה בן אירן נ״י

ולע״נ ר׳ שלמה חנוך חרש ז״ל בן ר׳ ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע״ה, ר׳ יעקב דוד בן אברהם ז״ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע״ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט״א. לע״נ אליעזר שלמה ז״ל בן בנימין שיבלחט״א. לע״נ אהרן בן שלמה ז״ל, לע״נ הילד יהונתן ז״ל בן אושרה דינה תחי׳ ולע״נ סיוון בת אליהו ע״ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון ״אשי ישראל״ בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו׳
ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

breslevsheli.co.il

הודפס ׳בדפוס מוהרא״ש׳